

Der kom altid en uigennemtrængelig Faamæltthed over hende i hans Nærhed, og i det hele havde han kun talt med hende et Par Gange og altid om temmelig ligegyldige Ting. Men der var noget i hendes besynderligt alvorlige Væsen, i hendes tankefulde Blik, ja selv i denne Utilgængelighed, hvormed hun bevæbnede sig overfor ham, der indgød ham en Følelse næsten af Ærefrygt. Under sine Besøg i hendes Hjem, hvor hun bestandig havde siddet lige tavs og halvt bortvendt henne paa Bænkeenden under Vinduet, uden nogensinde blot at se op fra sit Haandarbejde, havde han kunnet blive helt urolig af Ængstelse for, at han ved Ord eller Adfærd skulde komme til at støde noget hos hende . . . saare Tanker eller Følelser, der var ham selv som Bymenneske fremmede, men for hvis Renhed og Dybde hele hendes Væsens Oprindelighed var ham et helligt Pant.

Straks, da han nu fik Øje paa hende, havde han søgt at paaskynde sine Ledsageres Gang. Han længtes efter at komme til at hilse paa hende for muligt i hendes Ansigt at kunne læse, hvilket Indtryk hans Tale og hele Optræden havde gjort paa hende. Men de to Bønder var vanskelige at faa ud over en endog meget sindig Pasgang, og inden de naaede de tre unge Piger, satte disse i